Cíl v Rusku bylo projet tuto zemi co nejrychleji a získat čas na vyřízení víz pro Turkmenistán v Ázerbájdžánu. Už za Ukrajinskými hranicemi jsme tedy Šuplíkem najeli na federální silnici, po které jsme chtěli přejet až do Dagestánu, na hranice do Baku. První týden jsme skoro celé dny trávili na silnici a říkali jsme si, že z Ruska ani nic neuvidíme. Opak je nakonec pravdou. Rusko je opravdu veliká země a my jsme alespoň letem světem mohli zaznamenat rozdíl v měnící se krajině, jednotlivých republikách, národech a samotných lidech. Díky tomu, že jsme na konci naší cesty v Rusku zjistili, že není možné překročit hranice po souši, protože hranice je určena pouze pro místní, strávili jsme v Rusku o týden déle, najeli dalších 700km navíc a ještě strávili příjemné dva dny na nákladní lodi, která nás do Azerbajždánu přepravila.

Po překročení hranic s Ukrajinou jsme najednou nabyli dojmu, že pole jsou mnohem větší a země je placatější. Obilná placka se podél silnice táhla celé dva dny, pole žloutla, sluníčko svítilo a začalo být celkem horko. Až do doby, kdy po pravé straně začali vykukovat kopečky Kavkazu a my jsme odbočili do údolí, vedoucí cca 100km do vesničky Elbrus, ležící přímo pod nejvyšším vrcholem Kavkazu. Pro kavkazkou oblast jsou typické malé nízké domky podél silnice, políčka v údolí a korytě řeky, a spousta krav, která se sama pasou všude tam, kde se jim zlíbí a na silnici se rády vyhřívají. Lidé mají tmavé vlasy, velké nosy a vypadají jako Turci. Těch národů tam bude ovšem mnohem více, a na oslavě takové jedné menšiny pod širým nebem jsme se dozvěděli jen to, že je to „jedna velká rodina"....

Po Kavkazu jsme přejeli Severní Osetii, Ingušii, a Čečensko.

V této oblasti jsme samozřejmě přišli do styku zejména s policií a milicemi, kteri nás stavěli skoro každých 10km. Policie je v Rusku nejrozšířenější institucí a policajt je na každém kroku.

Prošli jsme si různými fázemi, jak jsme z tohoto pohledu na Rusko pohlíželi. Zpočátku to byl strach a nervozita, v Ingušii respekt, ve městech vztek a někdy i výsměch...

Policie je tu velmi úplatná a někdy je to spíše otázka nervů, kdo vydrží více. Pokud nás zastavili ve městě za prokazatelný přestupek (který se může relativně snadno stát, bo sami Rusové jezdí jako prasata a v tom absolutních chaosu, kdy - zejména v Dagestánu - všichni jedou na červenou, všichni troubí a tak jedete také), jsme poplatek policii (která se zničehonic objeví v neoznačeném autě s černými skly jen s vystrčenou plácačkou) usmlouvali a nakonec i zaplatili, ale pokud nás chytili a vymýšleli si na silnicích neodůvodněné výmysly k tomu, aby nás mohli zkasírovat, dopadlo to občas tak, že se nakonec sami smáli jak kontrolka dobře dopadla a pustili nás bez jakéhokoliv poplatku s přáním šťastné cesty. Nás takové kontroly samozřejmě vždy velmi duševně vyčerpali. Někteří nás ovšem zastavili a bezelstně si řekli o podárok. Těm jsme se „smáli" my a nabízeli jsme tužky a žvýkačky...

Severní Osetii jsme přejeli na jeden zátah, v Ingušii jsme přenocovali a v městečku Nazran jsme natrefili na velmi milé a příjemné lidi. Musíme přiznat, že v tomto směru to byl balzám na duši a velmi jsme se tomu těšili, ačkoliv samotná republika nepůsobila zrovna místem k odpočinku. Město je muslimské, všichni muži měli svou čepičku a ženy většinou delší šaty, některá se šátkem, některá bez něj. Jediný hotel (který zde postavili řádní zedníci ze Žiliny) byl příliš drahý a tak jsme dostali pozvání za slušné peníze do soukromého pokoje, který pán k takovým účelům pronajímal.

Čečensko jsme přejeli druhý den bez zastávky a velmi nás překvapil úbytek milicí a policie podél silnice. Během tohoto dne jsme se však na každé kontrole dozvěděli, že Groznyj je nejkrásnější město Evropy.

A to už jsme začali vnímat, že zelená krajina ustoupila hnědé vyprahlé zemi a vjeli jsme do Dagestánu.

Dagestán je republika ležící na jihovýchodě Ruska u Kaspického moře. Celé Rusko obecně z

našeho pohledu působí velmi neuklizeným a neupraveným dojmen (po Ukrajině však získalo velmi na kreditu!) a všude se vždy něco válí. Tu auto v potoce, tu zrezlá karoserie u silnice, tu hromada železa, tu hromada ocelových lan v horách....Máme pocit, že v Rusku jsou nejprodávanější komoditou stavební materiály. A každý Rus staví. Jen to jaksi nikdy nedostaví. Všude jsou tedy k vidění napůl postavené domy a kolem nich stále žíjící stavební bordel. Zřejmě zapomněli nejen dostavit, ale i poklidit, ačkoliv rodina už bydlí, hotely fungují....Dagestán má ovšem v tomto směru absolutně největší počet bodů! Všude se válejí odpadky, podél silnic hoří skládky. Ve městech, podél silnic, na každém suchém stromě jsou nalítané sáčky, všude se povalují lahve...U pobřeží nebylo možné přes vesnici díky smrdutému vzduchu k samotnému břehu ani dojet. Přístavní město Machačkala je chaotické, zaprášené město a byli jsme velmi rádi, když jsme tuhle republiku, která v nás zanechala nejhorší dojem z celého Ruska, opustili.

Díky zmiňovanému problému s překročením hranic po souši v Dagestánu jsme se museli vrátit 500km severněji do přístavního města Astrachán. Krajina se změnila a celé dva dny jsme jeli stepí podél Kaspického moře po liduprázdné silnici, v liduprázdné Nepojmenované zemi. Zůstali jsme v Rusku díky tomu zdržení o celý týden déle, ale nakonec vše, co nás v tomto týdnu potkalo, bylo přínosné a obohacující. Step byla nekončená, tichá a v noci - jako všude tam, kam nezasáhnou světla měst - byly krásné hvězdy. Severně ve stepi se nachází republika Kalmykia a tam již zhruba 400 let žijí Mongolové. Ve vesnici Zalikovo, v místě, kde Sověti zapomněli dostavit silnici a ponechali na hlavním tahu pouze písčitou dorogu, jsme se v jednom takovém dvorečku ubytovali. Nechtěli jsme jet v noci do neznámých míst, kam nevede silnice. Musaev [rikejte mi Saso], stejně vystrašený Mongol jako my, když jsme mu klepali v noci na vrátka, nás velmi mile pohostil. Je zajímavé, kolik zrovna tento člověk věděl o české historii. Jen své názory raději ponechával pro sebe a na některé otázky raději neodpovídal. Ostatně dost často jsme museli lidem vysvětlovat, že nejsme žurnalisti a že opravdu cestujeme k nim do Ruska „jen tak". Ovšem nikdo nepochopil proč J....

Dojeli jsme do Astrachánu, Bílého města, které leží na řece Volze. Je to velmi poklidné, zelené svěží město, které voní vodou. Jaká to příjemná změna! V centru stojí Kreml (což je, jak jsme se teprve tam dozvěděli, stará „medina" za hradbami, kde kdysi celé město žilo).

Navštívili jsme pravoslavný kostel, nacpali se pizzou a po nejednoduchých peripetiích zakoupili palubní lístek pro nás dva a Šuplík na nákladní loď, která převeze do Baku v Azerbajdžánu.

Volha je další překvapení, které si na nás nechtěný týden připravil. Je to tak obrovská řeka, že ačkoliv jsme podél ní jeli a po ní pluli mnoho kilometrů, nedohlédli jsme druhého konce. Nebyli jsme v místech, kdy dosahuje své největší šířky, ale má tolik přítoků, odnoží a je na některých místech tak rozvětvená, že jsme ji neobsáhli v celé své kráse. Nakonec jsme ještě litovali, že jsme nejeli další kilometry severně a nemohli si ji a život v jejím okolí více prohlédnout. Kolem řeky je velká nížina, porostlá rákosím a v těsné blízkosti stojí dřevěné barevné domečky. Předměstí Astrachánu je původní právě s těmito domečky a vše působí velmi malebně. Ovšem až do setmění, kdy se na nás vrhli nálety komárů a málem nás sežrali za živa.

Komárů jsme si ostatně užili po celé dva večery, kdy jsme čekali na „parník". V kanceláři lodní společnosti jsme sice dostali

[illegible]
Spasiba a dasvidanja, Rusko....